

učenikom, treba u prvom redu da temeljito proučava sva njegova djela, a onda da si prisvoji njegov znanstveni duh i njegovu metodu. To znači, učenik Tomlin treba da pozna Tomu iz izvora i da bude savremen, da po primjeru Tominu proučava sve one nauke, koje su u svezi sa teologijom i filozofijom. Kod sv. Pisma i Sv. Otaca treba da se osvrće na rad moderne kritike, a jednako treba da poznaje druge moderne znanosti, jer nevjernici nastoje danas pomoću svake znanosti uništiti religiju. Neotomist suviše treba da pokaže, da se nauka Sv. Tome ni u čemu ne protivi istinitim idejama i teorijama i pravim rezultatima, što ih je postigla moderna znanost; naprotiv da se ona potpuno podudara sa pravim napretkom: „Vetera novis augere et perficere.“²⁰⁾, i da nam može pružiti veliku pomoć kod rješavanja tolikih modernih pitanja, što se danas tako živo pretresaju.

F. M. Padovan O. P.

Odredbe sv. Stolice.

I. Decretum S. Congr. Indicis. Dekretom od 6. maja 1912. zabranjene su ove knjige:

Abbé Jules Claraz, Le mariage des prêtres. Paris 1911.

Izsóf Alajos, A gyakori szent áldozás és az életpszichologia. Budapest 1910.

Th. de Cauzons, Histoire de l' inquisition en France. Paris 1909. (sr. Acta Apost. Sedis IV. N. 10. pag. 369.).

Ovaj potonji pisac Th. de Cauzons pokorio se odluci gornjoj, kako javlja tajnik Thomas Esser O. P. u objavi od 15. lipnja 1912. (Ibid. pag. 445.).

II. Commissio Pontificia de re biblica izdala je dvije važne deklaracije. Prva se dotiče pitanja, tko je napisao i kada evanđelje po Marku i Luki, i da li je to historički zajamčeno. A druga se dotiče sinoptika, t. j. kakav megjusobni odnos postoji izmeđju prva tri evanđelja. Zaključci su u formi odgovora na podnesene dvojbe. Evo izvornoga teksta:

A. De auctore, de tempore et de historica veritate Evangeliorum sec. Marcum et sec. Lucam.

²⁰⁾ Enc. *Aeterni Patris*.

Propositis sequentibus dubiis Pontificia Commissio „De re biblica“ ita respondendum decrevit:

I. Utrum luculentum traditionis suffragium inde ab Ecclesiae primordiis mire consentiens ac multiplici argumento firmatum, nimirum disertis sanctorum Patrum et scriptorum ecclesiasticorum testimoniis, citationibus et allusionibus in eorundem scriptis occurrentibus, veterum haereticorum usu, versionibus librorum Novi Testamenti, codicibus manuscriptis antiquissimis et pene universis, atque etiam internis rationibus ex ipso sacrorum librorum textu desumptis, certo affirmare cogat Marcum, Petri discipulum et interpretem, Lucam vero medicum, Pauli audiatorem et comitem, revera Evangeliorum, quae ipsis respective attribuuntur esse, auctores?

✠ Affirmative.

II. Utrum rationes, quibus nonnulli critici demonstrare nituntur postremos duodecim versus Evangelii Marci (Marc. XVI, 9—20) non esse ab ipso Marco conscriptos sed ab aliena manu appositos, tales sint, quae ius tribuant affirmandi eos non esse ut inspiratos et canonicos recipiendos; vel saltem demonstrent versuum eorundem Marcum non esse auctorem?

✠ Negative ad utramque partem.

III. Utrum pariter dubitare liceat de inspiratione et canonicitate narrationum Lucae de infantia Christi (Luc., I—II), aut de apparitione Angeli Jesum confortantis et de sudore sanguineo (Luc., XIII. 43—44); vel solidis saltem rationibus ostendi possit — quod placuit antiquis haereticis et quibusdam etiam recentioribus criticis arridet — easdem narrationes ad genuinum Lucae Evangelium non pertinere?

✠ Negative ad utramque partem.

IV. Utrum rarissima illa et prorsus singularia documenta, in quibus canticum *Magnificat*, non beatæ Virgini Mariae sed Elisabeth tribuitur, ullo modo praevalere possint ac debeant contra testimonium concors omnium fere codicum tum graeci textus originalis tum versionum, necnon contra interpretationem, quam plane exigunt non minus contextus, quam ipius Virginis animus et constans Ecclesiae traditio?

✠ Negative.

V. Utrum quoad ordinem chronologicum Evangeliorum ab ea sententia recedere fas sit, quae, antiquissimo aequae ac constanti traditionis testimonio roborata, post Matthaeum, qui omnium primus

Evangelium suum patrio sermone conscripsit, Marcum ordine secundum, Lucam tertium scripsisse testatur; aut huic sententiae adversari vicissim censenda sit eorum opinio, quae asserit Evangelium secundum et tertium ante graecam primi Evangelii versionem esse compositum?

R Negative ad utramque partem.

VI. Utrum tempus compositionis Evangeliorum Marci et Lucae usque ad urbem Jerusalem eversam differre liceat; vel, eo quod apud Lucam prophetia Domini circa huius urbis eversionem magis determinata videatur, ipsius saltem Evangelium obsidione iam inchoata fuisse conscriptum, sustineri possit?

R Negative ad utramque partem.

VII. Utrum affirmari debeat Evangelium Lucae praecessisse librum *Actuum Apostolorum* (*Act.*, I. 1—3); et quum hic liber, eodem Luca auctore, ad finem captivitatis Romanae Apostoli fuerit absolutus (*Act.* XXVIII. 30—31), eiusdem Evangelium non post hoc tempus fuisse compositum?

R Affirmative.

VIII. Utrum, prae oculis habitis tum traditionis testimoniis, tum argumentis internis, quoad fontes, quibus uterque Evangelista in conscribendo Evangelio usus est, in dubium vocari prudenter queat sententia, quae tenet Marcum iuxta praedicationem Petri, Lucam autem iuxta praedicationem Pauli scripsisse; simulque asserit iisdem Evangelistis praesto fuisse alios quoque fontes fide dignos sive orales sive etiam iam scriptis consignatos?

R Negative.

IX. Utrum dicta et gesta, quae a Marco iuxta Petri praedicationem accurate et quasi graphicae enarrantur, et a Luca *assecuto omnia a principio diligenter per testes fide plane dignos, quippe qui ab initio ipsi viderunt et ministri fuerunt sermonis* (*Luc.*, I, 2—3), sincerissime exponuntur, plenam sibi eam fidem historicam iure vindicent, quam eisdem semper praestitit Ecclesia; an e contrario eadem facta et gesta censenda sint historica veritate, saltem ex parte, destituta, sive quod scriptores non fuerint testes oculares, sive quod apud utrumque Evangelistam defectus ordinis ac discrepantia in successione factorum haud raro deprehendantur, sive puod, cum tardius venerint et scripserint, necessario conceptiones menti Christi et Apostolorum extraneas aut facta plus minusve iam imaginatione populi inqui-

nata referre debuerint, sive demum dogmaticis ideis praecon-
ceptis, quisque pro suo scopo, indulserint?

℞ Affirmative ad primam partem, negative ad alteram.

B.

De quaestione synoptica sive de mutuis rela-
tionibus inter tria priora Evangelia.

*Propositis pariter sequentibus dubiis Pontificia Commissio „de
re Biblica“ ita respondendum decrevit:*

I. Utrum, servatis quae iuxta praecedenter statuta omnino
servanda sunt, praesertim de authenticitate et integritate trium
Evangeliorum Matthaei, Marci et Lucae, de identitate substan-
tiali Evangelii graeci Matthaei cum eius originali primitivo, nec-
non de ordine temporum, quo eadem scripta fuerunt, ad expli-
candum eorum ad invicem similitudines aut dissimilitudines,
inter tot varias oppositasque auctorum sententias, liceat exegetis
disputare et ad hypotheses traditionis sive scriptae sive oralis
vel etiam dependentiae unius a praecedenti seu a praecedentibus appellare?

℞ Affirmative.

II. Utrum ea quae superius statuta sunt, ii servare censi
debeant, qui, nullo fulti traditionis testimonio nec historico
argumento, facile amplectuntur hypothesim vulgo *duorum fontium*
nuncupatam, quae compositionem Evangelii graeci Matthaei et
Evangelii Lucae ex eorum potissimum dependentia ab Evan-
gelio Marci et a collectione sic dicta sermonum Domini con-
tendit explicare; ac proinde eam libere progugnare valeant?

℞ Negative ad utramque partem.

Die autem 26. iunii anni 1912. in audientia utriusque Rmo
Consultori ab Actis benigne concessa Ssmus Dominus noster
Pius Papa X. praedicta responsa rata habuit ac publici iuris
fieri mandavit.

Fulcranus Vigouroux, Gr. S. Sulp.

Laurentius Janssens, o. S. B.

consultores ab actis.

